

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBŮH – HRDINA

PROKLETÍ TITÁNŮ

RICK RIORDAN

FRAGMENT

PERCY JACKSON PROKLETÍ TITÁNŮ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Rick Riordan – Percy Jackson – Bitva o labyrint
Henry H. Neff – Tajemství gobelínu – Probuzení Asta
Merick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Po
Christopher Paolini – Eragon

Rick Riordan
Percy Jackson – Prokletí Titánů – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PROKLETÍ TITÁNŮ

PROKLETÍ TITÁNŮ

NAPSAL RICK RIORDAN

*Věnováno Topheru Bradfieldovi, táborníkovi,
který vybudoval zvláštní svět.*

OBSAH

1. Má záchranná akce dopadne úplně pod psa	9
2. Zástupce ředitele spouští trnomet	27
3. Bianca di Angelo si volí cestu.....	39
4. Thalia podpálí Novou Anglii.....	55
5. Volám na dno oceánu	68
6. Starý známý mrtvý zajde na kus řeči	87
7. Nenávidí mě všichni až na koně.....	104
8. Dávám nebezpečný slib.....	127
9. Učím se pěstovat zombie.....	137
10. Zničím pár kosmických lodí	155
11. Grover dostane lamborghini	165
12. Trénuju snowboarding s prasetem.....	178
13. Navštívíme boží skládku	193
14. Mám přehradní problém	218
15. Peru se s potouchlým dvojčetem Santa Clause	240
16. Potkáme draka, kterému hrozně páchne z tlamy	262
17. Nesu na zádech pár milionů kil	284
18. Kamarádka se loučí.....	298
19. Bohové hlasují o tom, jak nás zabít	306
20. K Vánocům dostanu nového nepřítele	324

MÁ ZÁCHRANNÁ AKCE DOPADNE ÚPLNĚ POD PSA

V pátek před vánočními prázdninami mi máma sbalila věci na noc a pár vražedných zbraní a odvezla mě do nové internátní školy. Po cestě jsme vyzvedli mé kamarádky Annabeth a Thalii.

Z New Yorku to byla do Bar Harboru osmihodinová jízda. Dálnici bičoval déšť a sníh. Annabeth, Thalia a já jsme se neviděli několik měsíců, ale z té sněhové vánice a pomyšlení na to, co nás čeká, jsme byli dost nervózní a moc jsme toho nenamluvili. Na rozdíl od mojí mámy. Ta, když je nervózní, mluví *víc*. Než jsme se konečně dostali k akademii Westover, už se stmívalo a ona mezitím stačila vypovědět Annabeth a Thalii všechny mé trapné historky z dětství.

Thalia otřela zamlžené okno auta a vykoukla ven. „No páni. Tohle bude radost.“

Budova Westoveru vypadala jako hrad nějakého ďábelského rytíře. Byla celá postavená z černého kamene, měla věžičky a úzká okénka a mohutná dřevěná vrata. Seděla na zasněženém skalním útesu a shlí-

žela na veliký zmrzlý les na jedné straně a na druhé na šedivý rozbouřený oceán.

„Vážně nechcete, abych na vás počkala?“ zeptala se máma.

„Ne, mami, díky,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nevím, jak dlouho to bude trvat. My to zvládneme.“

„Ale jak se dostanete zpátky? Mám o tebe starost, Percy.“

Doufal jsem, že se nečervenám. Jako by nestačilo, že jsem na mámu odkázaný, aby mě do bitev vozila autem.

„To je v pořádku, paní Jacksonová,“ usmála se Annabeth konejšivě. Světlé vlasy měla nacpané pod lyžařskou čepicí a její šedé oči připomínaly barvou oceán. „My se postaráme, aby se mu nic nestalo.“

Vypadalo to, že se máma trochu uklidnila. Myslí si o Annabeth, že je to ta nejrozumnější polobohyně, jaká kdy chodila do osmé třídy. Je přesvědčená, že mi už mockrát zachránila krk. Jasně, má pravdu, ale to ještě neznamená, že se mi to musí zamlouvat.

„No tak dobře, moji milí,“ povzdechla si máma. „Máte všechno, co potřebujete?“

„Ano, paní Jacksonová,“ přikývla Thalia. „Díky za svezení.“

„Máte náhradní svetry? A číslo na můj mobil?“

„Mami –“

„Máš ambrózii a nektar, Percy? A zlatou drachmu, kdybyste potřebovali kontaktovat tábor?“

„No tak, mami! My to zvládneme. Pojdte, holky.“

Zatvářila se trochu ublíženě a mě to zamrzelo, ale už jsem chtěl konečně vypadnout z toho auta. Kdyby měla dát k lepšímu ještě jednu historku o tom, jak rozkošný jsem byl jako tříletý hošík ve vaně, radši bych se zavrtil do sněhu a dobrovolně umrzl.

Annabeth a Thalia vystoupily hned za mnou. Vítr mi profukoval kabát, jako by do mě vrážel ledové dýky.

Jakmile mámino auto zmizelo z dohledu, prohlásila Thalia: „Tvoje máma je super, Percy.“

„Jo, to docela je,“ uznal jsem. „A co ty? Vídáš se někdy se svou mámou?“

Sotva jsem to dořekl, už jsem toho litoval. Thalia uměla vypadat vztekle jako čert, hlavně díky tomu pankáčskému oblečení, které věčně nosila – roztrhané vojenské bundě, černým koženým kalhotám, řetězu – a černě podmalovaným pronikavým modrým očím. Ale ten pohled, který mi věnovala teď, trumfl všechny její ďábelské pohledy. „I kdyby ti do toho něco bylo, Percy –“

„Pojďme radši dovnitř,“ přerušila ji Annabeth. „Grover na nás jistě čeká.“

Thalia se podívala na hrad a otrásla se. „Máš pravdu. Jsem zvědavá, co objevil, že nás kvůli tomu tak nutně volal.“

Zahleděl jsem se nahoru na temné věže školy Westover. „Nic dobrého to nebude,“ pomyslel jsem si.

Dubové dveře zaskřípaly a otevřely se a naše trojice vešla za hustého sněžení do vstupní haly.

Zmohl jsem se jen na překvapení: „No, páni!“

Bylo to tam obrovské. Stěny lemovaly bitevní prapory a přehlídka zbraní: staré pušky, bojové sekery a spousty dalších věcí. Teda, věděl jsem, že Westover je vojenská škola, ale připadalo mi, že ta výzdoba by musela dostat každého. A to doslova.

Ruka mi zajela ke kapse, kde jsem měl uložený Anaklusmos, vražedné kuličkové pero. Cítil jsem, že je tu něco špatně. Nějaké nebezpečí. Thalia si přejela rukou po stříbrném náramku, své oblíbené kouzelné pomůcce. Věděl jsem, že myslíme na totéž. Schyluje se k boji.

Annabeth začala: „Zajímalo by mě, kde –“

Dveře se za námi zabouchly.

„Fa-fajn,“ zamumlal jsem. „Asi se tu chvíli zdržíme.“

Slyšel jsem, jak se z druhého konce haly ozývá hudba. Zněla jako taneční.

Schovali jsme si pytle s věcmi za jeden sloup a vydali se přes síň. Nedostali jsme se daleko, když jsem na kamenné podlaze uslyšel kroky. Z přítmí se vynořili nějaký muž a žena a zamířili k nám.

Oba měli krátké šedé vlasy a černé uniformy s červeným lemováním ve vojenském stylu. Žena měla slabý knírek a chlapík byl hladce oholený. Podle mě to mělo být spíš naopak. Oba šli nějak strnule, jako by měli na zádech přivázaný smeták.

„No?“ chtěla vědět ta ženská. „Co tady děláte?“

„Hmm...“ Uvědomil jsem si, že jsem tohle neplánoval. Soustředil jsem se na to, jak se dostat ke Groverovi

a zjistit, co se děje, a ani mě nenapadlo, že by se někdo mohl divit, proč se v noci do školy vkradly tři děti. V autě jsme se o tom, jak se dostaneme dovnitř, vůbec nebavili. Vykoktal jsem: „Madam, my jsme jenom –“

„Ha!“ vyštěkl muž, až jsem nadskočil. „Hosté na ples nemůžou! Nedělejte nám tu z toho *žungli*!“

Mluvil s nějakým přízvukem – asi francouzským. Vyslovoval dž jako ž. Byl vysoký a obličej měl ostře řezaný jako dravec. Když mluvil, nozdry se mu roztahovaly, takže bylo dost těžké nezírat mu přímo do nosu, a oči měl dvoubarevné – jedno hnědé, druhé modré – jako toulavá kočka.

Čekal jsem, že nás užuž vyhodí na mráz, ale pak popošla dopředu Thalia a udělala něco moc divného.

Luskla prsty. Ostře a hlasitě. Možná se mi to jenom zdálo, ale připadalo mi, jako by jí z ruky vyrazil nápor větru a přehnal se po sále. Zaplavil nás všechny a prapory na stěnách zavlály.

„Ale my přece nejsme žádní hosté, pane,“ prohlásila Thalia. „My sem chodíme do školy. Vzpomeňte si: já jsem Thalia. A tohle je Annabeth a Percy. Jsme v osmičce.“

Učitel přimhouřil dvoubarevné oči. Nevěděl jsem, o co se to Thalia snaží. Teď nás nejspíš potrestají za lhaní a *ještě k tomu* vyhodí na mráz. Ale vypadalo to, že ten muž zaváhal.

Podíval se na svou kolegyni. „Paní Psyrightová, vy ty studenty znáte?“

I když jsme vězeli v takové polízanici, musel jsem se kousnout do jazyka, abych se nerozesmál. Učitelka, a jmenuje se *Sajrajtová*? To si musel dělat legraci.

Žena zamrkala, jako by se právě probírala z transu. „Já... ano. Domnívám se, že ano, pane.“ Zamračila se na nás. „Annabeth. Thalie. Percy. Co děláte mimo tělocvičnu?“

Než jsme stačili odpovědět, uslyšel jsem další kroky a přiběhl k nám Grover, celý bez dechu. „Vy jste už dorazili! Vy –“

Zarazil se na místě, když uviděl učitele. „Á, paní Psyrightová, doktore Thorne! Já, hm –“

„Co to má *znamenat*, pane Underwoode?“ zeptal se ten chlap. Z jeho tónu bylo jasné, že Grovera nesnáší. „Co tím myslíte, že dorazili? Ti studenti tady přece bydlí.“

Grover hlasitě polkl. „Ano, pane. Jistěže, doktore Thorne. Já jenom myslel, že dorazili... ten punč na plese! Ten punč byl vynikající. A oni ho dorazili!“

Doktor Thorn na nás upřel nenávislný pohled. Usoudil jsem, že musí mít jedno oko umělé. To hnědé? Nebo to modré? Tvářil se, jako by nás s chutí shodil z nejvyšší hradní věže, ale paní Psyrightová prohlásila zasněně: „Ano, ten punč byl vážně výborný. A teď běžte, všichni. Z tělocvičny už nesmíte odejít!“

To nám nemusela říkat dvakrát. Odporovali jsme se se samým „Ano, madam,“ a „Ano, pane,“ a taky jsme se trošku ukláněli, protože nám připadalo, že se to tak nějak hodí.

Grover nás postrkoval halou tam, odkud se ozývala hudba.

Cítil jsem v zádech pohled učitelů, ale přiblížil jsem se k Thalii a zeptal se jí tiše: „Jaks to provedla s tím lusknutím?“

„Myslíš mlhu? Copak ti Cheirón ještě neukázal, jak se to dělá?“

V krku mi nabobtnal nepříjemný knedlík. Cheirón byl náš hlavní vychovatel v táboře, ale nic takového mi nikdy neukázal. Proč to naučil Thalii, a mě ne?

Grover nás nahnal ke dveřím, které měly na skle napsáno TV. To jsem přelouskal i při své dyslexii.

„To bylo o fous!“ oddechl si Grover. „Díky bohům, že jste se sem dostali!“

Annabeth a Thalia Grovera objaly. Já jsem si s ním pořádně plácl.

Bylo fajn ho po tolika měsících zase vidět. Trochu vyrostl a vyrazily mu další vousy, ale jinak vypadal jako vždycky, když se maskoval za člověka – červená čepice na kudrnatých hnědých vlasech mu zakrývala kozí rohy, neforemné džíny a tenisky s falešnými chodidly maskovaly chlupaté nohy a kopyta. Měl na sobě černé tričko s nápisem. Chvilku mi trvalo, než jsem ho vyluštil, ale stálo tam AKADEMIE WESTOVER: PĚŠÁCI. Netušil jsem, jestli to je něco jako Groverova hodnost, nebo jenom školní heslo.

„Takže co se děje?“ zeptal jsem se.

Grover se zhluboka nadechl. „Našel jsem dva.“

„Dva polokrevné?“ podivila se Thalia. „Tady?“

Grover přikývl.

Dost velká vzácnost byla najít i jen jednoho polokrevného. Letos Cheirón vyhlásil pro satyry pohotovost a vyslal je po celé zemi, aby prohledávali školy od čtvrté třídy až po střední a pátrali po možných nováčcích. Nastaly nám zoufalé časy. Ztráceli jsme táborníky. Potřebovali jsme veškeré nové bojovníky, jaké jsme mohli objevit. Problém byl, že tolik polobohů prostě nebylo.

„Bratra a sestru,“ vysvětloval. „Je jim deset a dvánáct. Nevím, od kterého boha pocházejí, ale jsou silní. Jenže nás tlačí čas. Potřebuju pomoci.“

„A co nestvůry?“

„Jedna.“ Grover se zatvářil nervózně. „Má podezření. Nevím, jestli už to ví jistě, ale dneska je poslední den pololetí. Určitě je nenechá odjet ze školy, dokud to nezjistí. Možná je to naše poslední šance! Vždycky, když se k nim zkusím dostat, hned se objeví a blokuje mě. Nevím, co mám dělat!“

Grover se zoufale podíval na Thalii. Snažil jsem se nenechat se tím rozhodit. Bývaly doby, kdy se Grover obracel na mě, ale Thalia měla větší autoritu. Nejenom díky tomu, že její otec byl Zeus. Thalia měla s odrážením nestvůr v reálném světě větší zkušenosti než my všichni.

„Dobře,“ řekla. „Tihle polokrevní jsou na plese?“

Grover přikývl.

„Tak si půjdeme zatančit,“ rozhodla Thalia. „Kdo je ta nestvůra?“

„No,“ protáhl Grover a nervózně se rozhlédl. „Zrovna jste se s ní potkali. Zástupce ředitele, doktor Thorn.“

Na vojenských školách je jedna specialita: jakmile nastane nějaká zvláštní příležitost a žáci se nemusí navlékat do uniforem, začnou vyvádět jak utržení ze řetězu. Asi proto, že jinak tam vládne tvrdá disciplína. Připadá jim, že si to musí najednou vynahradiť nebo co.

Podlaha tělocvičny byla plná černých a červených balonků a kluci si je navzájem kopali do obličejů, nebo se pokoušeli přiškrtit jeden druhého stuhami krepového papíru, připevněnými ke stěnám. Holky chodily v chumlech, jak to mají ve zvyku, byly zmalované a měly trička na ramínka a jasně barevné kalhoty a boty, které vypadaly jako nástroje na mučení. Každou chvíli se jako hejno piraní přihnaly k nějakému chudákovi, obklopily ho, vřískaly a hihňaly se, a když ho konečně nechaly být, měl ten kluk ve vlasech stuhy a po celém obličejí malůvky od rtěnky. Někteří starší kluci mi připomínali mě samotného – rozpačitě postávali na kraji tělocvičny a snažili se schovat, jako by je každou chvíli čekal boj o život. Jasně, v mém případě to byla pravda...

„Tamhle jsou.“ Grover pokývl ke dvojici mladších dětí, které se o něčem dohadovaly na sedadlech za bariérou. „Bianca a Nico di Angelovi.“

Ta holka měla naražený měkký zelený baret, jako by si pod ním chtěla schovat obličej. Kluk byl očivid-

ně její mladší bratr. Oba měli jemné tmavé vlasy a olivovou pleť a při řeči hodně gestikulovali. Kluk zrovna míchal nějaké karty. Vypadalo to, že mu sestra kvůli něčemu nadává. Pořád se rozhlížela kolem, jako by cítila, že se děje něco divného.

Annabeth se zeptala: „Oni... Teda, řekls jim to?“

Grover zavrtěl hlavou. „Víš, jak to je. To by je ohrozilo ještě víc. Jakmile si uvědomí, kdo jsou, zesílí jim pach.“

Podíval se na mě a já přikývl. Nikdy jsem doopravdy nepochopil, jak polokrevní „zavánějí“ nestvůrám a satyrům, ale věděl jsem, že kvůli tomu pachu může člověk přijít o život. A čím silnějším polobohem se stane, tím víc nestvůře voní jako oběd.

„Tak je sebereme a vypadneme odsud,“ usoudil jsem.

Vyrazil jsem směrem k nim, ale Thalia mi položila ruku na rameno. Zástupce ředitele doktor Thorn vyklouzl ze dveří nedaleko bariéry u sedadel a postavil se nedaleko sourozenců di Angelových. Lhostejně pokývl naším směrem. To modré oko jako by mu planulo.

Z Thornova výrazu jsem uhodl, že se přece jenom nedal ošidit tím Thaliiným trikem s mlhou. Měl podezření, kdo jsme. Jen otálel, dokud nezjistí, proč tu jsme.

„Nedívejte se na ty dva,“ nařídila nám Thalia. „Musíme si počkat na příležitost a pak je sebereme. Musíme dělat, že nás nezajímají. Svést ho z té pachové stopy.“ „Jak?“

„Jsme tři silní polokrevní. To by ho mělo poplést. Zamíchejte se mezi lidi. Chovejte se přirozeně. Tancujte. Ale dávejte na ta děcka pozor.“

„Máme tancovat?“ zeptala se Annabeth.

Thalia přikývla. Nastražila uši, zaposlouchala se do hudby a ušklíbla se. „Brrr. Kdo vybral Jesse McCartneyho?“

Grover se zatvářil uraženě. „Já.“

„Ach, pro bohy, Grovere. To je ubohost. Nemůžeš pustit třeba Green Day nebo něco podobného?“

„Green co?“

„Kašli na to. Pojd' tancovat.“

„Ale já tancovat neumím!“

„Když tě povedu, tak to zvládneš,“ prohlásila pevně Thalia. „Pojd', kozlíku.“

Popadla Grovera za ruku, až vyjekl, a odvedla ho na taneční parket.

Annabeth se zasmála.

„Co je?“ zajímalo mě.

„Nic. Jenom že je paráda mít Thalii zpátky.“

Annabeth mě za poslední léto přerostla, což mi tak nějak vadilo. Dřív nenosila žádné šperky kromě korálového náhrdelníku Tábora polokrevných, ale teď měla malé stříbrné náušničky ve tvaru sov – symbol Athény, své matky. Stáhla si lyžařskou čepici a dlouhé světlé vlasy si rozhodila na ramena. Vypadala tak nějak starší.

„Takže...“ Pokoušel jsem se vymyslet, o čem mluvit. *Chovejte se přirozeně*, nařídila nám Thalia. Co je

sakra přirozené u polokrevného na nebezpečné výpravě? „Tak co, navrhlas poslední dobou nějaký pěkný barák?“

Annabeth se rozsvítilo v očích jako vždycky, když byla řeč o architektuře. „U všech bohů, Percy. Na té nové škole jsem si vybrala za volitelný předmět 3D design a máme tam takový parádní počítačový program...“

Pustila se do vysvětlování, jak navrhla obří památník, který by chtěla postavit na Ground Zero na Manhattanu. Mluvila o podpěrných nosnících a fasádách a podobných nesmyslech a já se ji pokoušel poslouchat. Věděl jsem, že se chce stát fantastickou architektkou – milovala matematiku a historické budovy a takové věci –, ale z toho, co říkala, jsem nechápal pomalu ani slovo.

Popravdě řečeno mě trochu zklamalo, když jsem slyšel, že se jí na té nové škole tak líbí. Prvně chodila do školy v New Yorku. Rád bych s ní byl častěji. Šlo o internátní školu v Brooklynu a chodily tam s Thálií obě. Bylo to blízko Tábora polokrevných, takže by jim Cheirón mohl pomoci, kdyby se dostaly do nějakého maléru. Ale byla to dívčí škola a já chodil na základku na Manhattanu a viděl se s nimi jenom málokdy.

„Jo, hm, to je bezva,“ vypravil jsem ze sebe. „Takže tam zůstaneš až do konce roku?“

Zakabonila se. „No, možná, pokud ne –“

„Hej!“ křikla na nás Thalia. Pomalu tancovala

s Groverem, který škobrtal o vlastní nohy, nakopával ji do holení a vypadal, že se mu chce umřít. Na rozdíl ode mě měl aspoň výmluvu, že je tak nemotorný – ta falešná chodidla.

„Tancujte, lidi!“ nakázala nám Thalia. „Vypadá to hloupě, když tam jen tak stojíte.“

Podíval jsem se nervózně na Annabeth a pak na skupinky holek, které se potloukaly po tělocvičně.

„No?“ řekla Annabeth.

„Hm, a s kým mám tancovat?“

Dloubla mě do břicha. „*Se mnou*, chaluho-vý mo-zečku.“

„Aha. Aha, fajn.“

A tak jsme šli na parket a já se rozhlédl, abych viděl, jak to dělají Thalia a Grover. Položil jsem jednu ruku Annabeth na bok a ona mi tu druhou sevřela, jako by se na mě chystala nasadit nějaký judistický chvat.

„Vždyť já tě nekousnu,“ zasmála se. „Kápní božskou, Percy. Vy kluci nemáte ve škole taneční zábavy?“

Neodpověděl jsem. Pravda byla, že jsme měli. Ale já nikdy ani na jednom plese doopravdy *netancoval*. Obyčejně jsem se s kluky zašil do kouta a tam jsme hráli basketbal.

Šouravým krokem jsme se pár minut motali kolem. Pokoušel jsem se soustředit na drobnosti, jako třeba na stužky z krepového papíru a na mísu od punče – na cokoli, jenom ne na to, že je Annabeth vyšší než já a že mám zpocené a nejspíš kluzké dlaně a že jí pořád šlapu na špičky.

„Co jsi to říkala předtím?“ zeptal jsem se. „Máš ve škole nějaký malér, nebo co?“

Našpulila pusu. „To ne. Jde o tátu.“

„Hm.“ Věděl jsem, že Annabeth to s otcem nemá lehké. „Myslel jsem, že se to spravilo. Je to zas kvůli nevlastní mámě?“

Annabeth si vzdychla. „Rozhodl se přestěhovat. Zrovna když si zvyknu v New Yorku, tak vezme tu pitomou novou práci. Výzkum pro nějakou knihu o první světové válce. V *San Francisku*.“

Znělo to stejně znechuceně, jako by řekla *Trestná pole* nebo *Hádovy trenky do tělocviku*.

„Takže po tobě chce, aby ses tam odstěhovala s ním?“ zeptal jsem se.

„Na druhý konec Států,“ odpověděla nešťastně. „A polokrevní v San Francisku žít nemůžou. To by měl vědět.“

„Co? Proč ne?“

Annabeth obrátila oči ke stropu. Možná si myslela, že si dělám legraci. „To přece víš. Je to přímo *tam*.“

„Aha,“ zabručel jsem. Netušil jsem, o čem mluví, ale nechtěl jsem vypadat jako pitomec. „Takže... se vrátíš zpátky do tábora, nebo co?“

„Je to mnohem vážnější, Percy. Já... asi bych ti měla něco říct.“

Najednou ztuhla. „Jsou pryč.“

„Cože?“

Sledoval jsem její pohled. Bariéra. Ty dvě polokrevné děti, Bianca a Nico, zmizely. Dvířka vedle v bariéře

zůstala otevřená. Doktora Thorna nebylo nikde vidět.

„Musíme sehnat Thalii a Grovera!“ Annabeth se zoufale rozhlížela kolem. „Kam se poděli? Pojd’!“

Rozběhla se davem. Chystal jsem se vyrazit za ní, ale připletl jsem se do cesty té holčičí hordě. Kličkoval jsem, abych si nevysloužil tu hrůzu s krepákem a rtěnkou, a když jsem se konečně osvobodil, Annabeth zmizela. Obrátil jsem se kolem dokola a pátral po ní a po Thalii s Groverem. Ale místo nich jsem uviděl něco, z čeho mi ztuhla krev v žilách.

Asi patnáct metrů ode mě ležel na podlaze tělocvičny měkký zelený baret, přesně takový, jaký měla na sobě Bianca di Angelo. O kousek dál se válelo pár rozházených karet. Pak jsem zahlédl doktora Thorna. Hrnul se ze dveří na druhé straně tělocvičny a držel děti di Angelovy za límce jako koťata.

Annabeth jsem pořád neviděl, ale věděl jsem, že se nejspíš vydala opačným směrem najít Thalii a Grovera.

Málem jsem se za ní rozběhl, ale pak jsem si pomyslel: *Počkat.*

Vzpomněl jsem si, co mi Thalia řekla ve vstupní hale, jak se na mě dívala celá popletená, když jsem se jí zeptal na ten trik s lusknutím: *Copak ti Cheirón ještě neukázal, jak se to dělá?* Myslel jsem na to, jak se k ní Grover obrátil a čekal, že všechno zachrání.

Ne že bych Thalii neměl rád. Byla bezva. Nemohla za to, že měla za otce Dia a že se všechno točilo kolem

ní... Ale stejně bych za ní nemusel běhat s každým problémem. Kromě toho na to nebyl čas. Sourozenci di Angelovi se ocitli v nebezpečí. Než najdu kamarády, můžou být dávno pryč. Věděl jsem, jak to chodí s nestvůrami. Tohle zvládnou sám.

Vytáhl jsem z kapsy Anaklusmos a rozběhl se za doktorem Thornem.

Dveře vedly do tmavé chodby. Před sebou jsem slyšel nějaký šelest a pak bolestné odfrknutí. Otevřel jsem uzávěr pera.

Rostlo mi v rukách, až jsem držel bronzový řecký meč, skoro metr dlouhý, s rukojetí pokrytou kůží. Čepel se malinko rozzářila a vysílala zlaté světlo na řady skříněk.

Rozběhl jsem se po chodbě, ale když jsem se dostal na druhou stranu, nikdo tam nebyl. Otevřel jsem dveře a zjistil, že jsem zase v hlavní vstupní hale. Dostal jsem se okruhem zpátky. Doktora Thorna jsem nikde neviděl, ale na opačné straně síně stáli sourozenci di Angelovi. Byli ztuhlí hrůzou a hleděli přímo na mě.

Pomalů jsem se k nim blížil a přitom spustil meč. „Nic se neděje. Já vám neublížím.“

Neodpověděli. Měřili si mě k smrti vyděšenýma očima. Co se to s nimi stalo? Kde je doktor Thorn? Možná vycítil přítomnost mého meče a stáhl se do ústraní. Nestvůry nenáviděly zbraně z božského bronzu.

„Jmenuju se Percy,“ představil jsem se a snažil se mluvit klidně. „Dostanu vás odsud a odvedu někam do bezpečí.“

Bianca vykulila oči. Zatařala pěsti. Až moc pozdě mi došlo, co znamenal ten její výraz. Nebála se mě. Snažila se mě varovat.

Bleskurychle jsem se obrátil a něco udělalo SVIIIIST! V rameni mi explodovala bolest. Nějaká síla mnou jako obří ruka trhla dozadu a praštila se mnou o zeď.

Máchl jsem mečem, ale nebylo co zasáhnout.

Halou se rozlehl mrazivý smích.

„Ano, Persee *Žeksne*,“ zašišlal doktor Thorn. Svým přízvukem mi zkomolil celé příjmení. „Já vím, kdo jsi.“

Snažil jsem se osvobodit si rameno. Kabát a košili jsem měl přišpendlené ke zdi jakýmsi kopím – černou střelou, byla asi stopu dlouhá a podobala se dýce. Odřela mi kůži na rameni, jak mi projela šaty, a rána mě bolela. Něco podobného už jsem jednou cítil. Jed.

Nutil jsem se udržet jasnou hlavu. *Nemůžu* omdlít.

Tmavá silueta se k nám teď blížila. Do tlumeného světla vstoupil doktor Thorn. Pořád vypadal jako člověk, ale tvář měl ďábelskou. Zářily v ní dokonale bílé zuby a hnědé a modré oko odrážely jas mého meče.

„Díky, že jsi vyšel z té tělocvičny,“ podotkl. „Já nesnáším středoškolské plesy.“

Snažil jsem se po něm znovu mávnout mečem, ale stál mimo dosah.

SVIIIIST! Odněkud zpoza doktora Thorna vyletěla druhá střela. Vypadalo to, že se ani nepohnul. Jako by za ním stál někdo neviditelný a házel zezadu nože.

Bianca vedle mě vyjekla. Do kamenné zdi se zarázil další trn, asi tak centimetr od jejího obličeje.

„Všichni tři půjdete se mnou,“ nařídil doktor Thorn. „Tiše. Poslušně. Jestli vydáte jediný hlásek, jestli zavoláte o pomoc nebo se pokusíte bojovat, ukážu vám, jak přesně umím házet.“

ZÁSTUPCE ŘEDITELE SPOUŠTÍ TRNOMET

Netušil jsem, jaká nestvůra doktor Thorn je, ale byl rychlý.

Možná bych se dokázal ubránit sám, pokud bych si mohl aktivovat štít. Stačilo by jenom se dotknout hodinek na zápěstí. Ale ochránit sourozence di Angelo-vy už na mě bylo moc. Potřeboval jsem pomoc a napadal mě jenom jeden způsob, jak ji získat.

Zavřel jsem oči.

„Co to děláš, Žeksne?“ zasyčel doktor Thorn. „Pohni se!“

Otevřel jsem oči a šoural se dál. „Bolí mě to rameno,“ zalhal jsem a snažil se, aby to znělo utrápeně, což mi nedalo moc velkou práci. „Pálí to.“

„Pche! Můj jed bolí. Ale nezabije tě. Jdi!“

Thorn nás hnál ven a já se pokoušel soustředit. Představil jsem si v duchu Groverovu tvář. Zaměřil jsem se na své pocity strachu a nebezpečí. Loni v létě mezi námi Grover vybudoval spojení vcítěním. Posílal mi vize do snů, aby mi dal vědět, když se ocitne v nebezpečí. Pokud jsem věděl, byli jsme pořád ještě

spojení, ale ještě nikdy jsem se nepokoušel Grovera sám kontaktovat. Ani jsem nevěděl, jestli to bude fungovat, když je Grover vzhůru.

Hej, Grovere! pomyslel jsem si. Thorn nás unáší! Je to maniak a hází otrávené trny. Pomoc!

Thorn nás vedl do lesa. Vydali jsme se po zasněžené pěšině, matně osvětlené staromódními lampami. Rameno mě bolelo. Vítr, který mi profukoval rozervané šaty, byl tak studený, že jsem si připadal jako ram-pouch.

„Před námi je paseka,“ oznámil Thorn. „Tam vám zavoláme odvoz.“

„Jaký odvoz?“ chtěla vědět Bianca. „Kam nás to bere?“

„Ticho, ty zatracená holko!“

„Neříkejte tak mé sestře!“ vyjekl Nico. Hlas se mu třásl, ale překvapilo mě, že si vůbec troufl se ozvat.

Doktor Thorn zavrčel a rozhodně to nebylo lidsky. Chlupy vzadu na krku se mi zježily, ale přinutil jsem se kráčet dál a předstírat, že jsem poslušný malý zajatec. Mezitím jsem horečně vysílal myšlenky – něco, co by přitáhlo Groverovu pozornost: *Grovere! Jablka! Plechovky! Pohni tím svým chlupatým zadkem a vezmi s sebou pár pořádně ozbrojených kamarádů!*

„Stát,“ zavelel Thorn.

Stromy se rozestoupily. Dostali jsme se na útes nad mořem. Aspoň jsem cítil, že tam dole je moře, desítky metrů pod námi. Slyšel jsem vířící vlny a cítil chladnou slanou pěnu. Ale viděl jsem jenom mlhu a tmu.

Doktor Thorn nás tlačil k okraji srázu. Zakopl jsem, ale Bianca mě zachytila.

„Díky,“ zamumlal jsem.

„Co je zač?“ zašeptala. „Jak s ním máme bojovat?“

„Já... pracuju na tom.“

„Mám strach,“ mumlal Nico. S něčím si pohrával – s nějakým kovovým vojáčkem.

„Nemluvit!“ rozkázal doktor Thorn. „Obrátte se ke mně!“

Obrátili jsme se.

Thornovy oči dvou barev se lačně zaleskly. Vytáhl něco zpod saka. Nejdřív jsem si pomyslel, že má vystřelovací nůž, ale byl to jen telefon. Stiskl tlačítko na straně a řekl do něj: „Zásilka je připravena k předání.“

Ozvala se nesrozumitelná odpověď a mně došlo, že Thorn má zapnutý režim krátkovlnné vysílačky. Připadalo mi to až moc moderní a strašidelné – monstrem, a používá mobilní telefon.

Ohlédl jsem se za sebe a uvažoval, jak daleko je ten sráz.

Doktor Thorn se rozesmál. „Jasně, synu Poseidónův. *Skoč!* Je tam moře. Zachraň se.“

„Jak ti to řekl?“ zamumlala Bianca.

„Vysvětlím ti to až potom,“ odbyl jsem ji.

„Máš nějaký plán, je to tak?“

Grovere! pomyslel jsem si zoufale. *Přijď za mnou!*

Možná bych mohl oba sourozence di Angelovy vzít a skočit s nimi do oceánu. Pokud bychom ten pád

přežili, třeba bych přiměl vodu, aby nás zachránila. Takové věci jsem už dřív dokázal. Kdyby měl otec dobrou náladu a poslouchal, snad by nám pomohl. Snad.

„Zabil bych vás, než byste se stačili dotknout vody,“ prohlásil doktor Thorn, jako by mi četl myšlenky. „Tobě nedochází, kdo jsem, že ne?“

Mihl se za ním nějaký pohyb a další střela zasvištěla tak blízko, až mě škrábala do ucha. Za doktorem Thornem se něco vynořilo – připomínalo to katapult, ale bylo to pružnější... skoro jako ocas.

„Naneštěstí,“ zalitoval Thorn, „jste žádáni pokud možno živí. Jinak by už bylo po vás.“

„Kdo si nás žádá?“ chtěla vědět Bianca. „Protože jestli si myslíte, že dostanete výkupné, tak se pletete. My nemáme žádnou rodinu. Nico a já...“ Hlas se jí trochu zlomil. „Nemáme nikoho, jenom jeden druhého.“

„Óóó,“ ušklíbl se doktor Thorn. „Nedělejte si starosti, drahouškové. Brzo se setkáte s mým zaměstnavatelem. Pak dostanete úplně novou rodinku.“

„Luke,“ napadlo mě. „Vy pracujete pro Luka.“

Doktor Thorn zkroutil znechuceně rty, když jsem vyslovil jméno svého starého nepřítele – bývalého kamaráda, který se mě už několikrát pokusil zabít. „Ty netušíš, co se děje, Persee Žeksne. Nechám Ženerála, ať tě poučí sám. Dneska večer mu prokážeš velkou službu. Těší se, až se s tebou setká.“

„Ženerála?“ zeptal jsem se. Pak jsem si uvědomil,

že po něm opakuju jeho francouzský přízvuk. „Teda... kdo je Generál?“

Thorn se zahleděl k obzoru. „Á, tady to máme. Vaše doprava.“

Obrátil jsem se a uviděl v dálce nad mořem světlo reflektoru. Pak jsem uslyšel vrčení vrtule helikoptéry, čím dál hlasitěji a blíž.

„Kam nás to berete?“ ptal se Nico.

„Měl by sis toho vážít, chlapče. Budeš mít šanci přidat se ke skvělé armádě! Jako v té pitomé hře, co si hraješ s kartami a panenkami.“

„To nejsou panenky! Jsou to figurky! A tu svou skvělou armádu si můžete vzít a strčit si ji –“

„No tak, no tak,“ napomínal ho doktor Thorn. „Ty si to ještě rozmyslíš a připojíš se k nám, chlapče. A jestli ne, no... polokrevní se dají využít i jinak. Máme spoustu nestvůr, které je třeba krmit. Velké probouzení je v plném proudu.“

„Velké co?“ zeptal jsem se. Dělal jsem, co se dalo, abych ho zapojil do dalšího rozhovoru, a mezitím jsem se snažil vymyslet plán.

„Probouzení nestvůr.“ Doktor Thorn se ďábelsky usmál. „Právě se probírají ty nejhorší a nejmocnější nestvůry, které nebylo vidět tisíce let. Přinesou smrt a zkázu, jaké smrtelníci ještě nepoznali. A brzy budeme mít tu nejdůležitější nestvůru ze všech – tu, která způsobí zkázu Olympu!“

„No fajn,“ zašeptala mi Bianca. „Je to jasné, úplně mu přeskočilo.“

„Budeme muset skočit z útesu,“ řekl jsem jí tiše.
„Do moře.“

„Bezva nápad. Ty jsi taky úplný cvok.“

Neměl jsem šanci se s ní dohadovat, protože právě v tu chvíli do mě udeřila neviditelná síla.

Když to tak zpětně hodnotím, byl ten Annabethin zásah geniální. S čepicí neviditelnosti na hlavě vrazila do di Angelových a do mě a shodila nás na zem. Doktora Thorna to na zlomek vteřiny zaskočilo a první sprška střel nám díky tomu neškodně prosvištěla nad hlavami. Thalii a Groverovi to umožnilo přiblížit se zezadu – a Thalia měla svůj kouzelný štít Aegis.

Pokud jsi neviděl, jak se Thalia žene do boje, tak jsi nikdy nezažil opravdový děs. Používá obrovské kopí, mění se ze spreje na slzný plyn, který nosí v kapse, ale to ještě není to nejhorší. Má štít vyrobený podle toho, který používá její otec Zeus – jmenuje se taky Aegis a je to dar od Athény. Na tom štítu je z bronzu vymodelovaná hlava Gorgony Medúzy, a i když neproměňuje na kámen, většina lidí zpanikaří a uteče, jenom se na něj podívá.

Dokonce i doktor Thorn sebou škubl a zavrčel, když to uviděl.

Thalia se svým kopím vyrazila. „Za Dia!“

Myslel jsem, že to má doktor Thorn spočítané. Thalia mu zaútočila kopím na hlavu, ale on jen zavrčel a srazil ho stranou. Ruka se mu proměnila na oranžovou tlapu s obrovskými drápy, kterými sekl po Tha-

liině štítu, až to zajiskřilo. Nebýt Aegisu, naporcoval by Thalii na plátky jako bochník chleba. Takhle se jí podařilo převalit se dozadu a přistát na nohou.

Zvuk helikoptéry za mnou sílil, ale netroufal jsem si ohlédnout se.

Doktor Thorn vypustil na Thalii další dávku střel a tentokrát jsem zahlédl, jak to udělal. Měl ocas – ocas jako štír, který se na konci ježil hroty. Střely se od Aegisu odrazily, ale síla úderu srazila Thalii na zem.

Grover vyrazil dopředu. Zvedl si k puse píšťalu a začal hrát – splašenou melodii, která zněla jako nějaký divoký pirátský taneček. Ze sněhu vyrazila tráva. Za pár vteřin se už doktoru Thornovi ovíjely kolem nohou výhonky, silné jako provazy, a svazovaly ho.

Doktor Thorn zařval a začal se proměňovat. Rostl a rostl, až dosáhl své pravé podoby – obličej měl pořád lidský, ale tělo patřilo velikému lvovi. Kožnatý ostnatý ocas šlehal vražedné trny do všech směrů.

„Mantichora!“ vyjekla Annabeth, teď už viditelná. Kouzelná čepice newyorského týmu Yankeeů jí spadla, když do nás vrazila.

„Co jste vy lidi zač?“ chtěla vědět Bianca di Angelo. „A co je *tohle*?“

„Mantichora?“ zalapal po dechu Nico. „Ta má hodnotu útoku tři tisíce a bonus pět za obranný dostřel!“

Nevěděl jsem, o čem to mluví, ale neměl jsem čas nad tím bádát. Mantichora rozsekala Groverovy kouzelné výhonky na cucky, zavrčela a obrátila se k nám.

„Dolů!“ Annabeth srazila sourozence di Angelovy na břicho do sněhu. V poslední vteřině jsem si vzpomněl na svůj štít. Plácl jsem po hodinkách a jejich kovový plášť se rozvinul do tvaru silného bronzového štítu. Byl nejvyšší čas. Trny do něj narazily takovou silou, až promáčkly kov. Můj krásný štít, dárek od bratra, byl vážně poškozený. Netušil jsem, jestli vůbec zastaví další nápor.

Uslyšel jsem hlasité *prásk* a vyjeknutí a vedle mě s žuchnutím přistál Grover.

„Vzdejte se!“ zaduněla nestvůra.

„To nikdy!“ zaječela Thalia přes bojiště. Vyrasila na nestvůru a na chvíli jsem si myslel, že se přežene přímo přes ni. Ale pak se ozvalo zadunění a přímo za námi zaplálo světlo. Z mlhy se vynořila helikoptéra a zůstala viset ve vzduchu těsně nad útesy. Byl to elegantní černý vojenský vrtulník a na bocích měl připevněno něco, co vypadalo jako laserem naváděné rakety. Tu helikoptéru museli řídit smrtelníci, ale co tady dělala? Jak by mohli smrtelníci pomáhat nestvůře? Světlomety Thalii oslepily a mantichora ji srazila z cesty ocasem. Štít odletěl do sněhu. Kopí se rozletělo opačným směrem.

„Ne!“ Rozběhl jsem se jí na pomoc. Odrazil jsem trn těsně předtím, než ji stačil zasáhnout do prsou. Zvedl jsem nad námi štít, ale věděl jsem, že to stačit nebude.

Doktor Thorn se rozchechtal. „Tak co, už vidíš, že je to k ničemu? Vzdejte se, malí hrdinové.“